

Sąd postanowił:

na mocy art. 249 § 1 k.p.k., art. 258 § 3 k.p.k., art. 263 § 7 k.p.k. oraz art. 259 § 1 i 2 k.p.k. a contrario przedłużyć stosowany wobec oskarżonego J. B. (1) syna L. i Z. z domu K., urodzonego (...) Gniewie środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania do **31 stycznia 2020 r., godz. 15:00.**

UZASADNIENIE

Nieprawomocnym wyrokiem z 19 września 2019 r. Sąd Rejonowy w Tczewie uznał J. B. (2) za winnego popełnienia zarzucanego mu występkę z art. 207 § 1 k.k. i skazał go za to na karę roku pozbawienia wolności.

Przesłanki, które legły u podstaw zastosowania tymczasowego aresztowania, są w dalszym ciągu aktualne. Zgodnie z dyspozycją art. 249 § 1 k.p.k. zarówno sprawstwo, jak i wina oskarżonego są w wysokim stopniu uprawdopodobnione, zostały bowiem stwierdzone skazującym wyrokiem Sądu. Tym samym spełniona została ogólna przesłanka stosowania środków zapobiegawczych.

Istnieje uzasadniona obawa, że w przypadku powrotu na wolność przed zakończeniem procesu resocjalizacji, oskarżony ponownie popełni przestępstwo z użyciem przemocy - wobec tego tymczasowe aresztowanie jest niezbędne z uwagi na jego funkcję prewencyjną. Należy bowiem zauważyć, iż nawet wiedząc o toczącym się przeciwko niemu postępowaniu karnym J. B. (2) nie tylko nadal nadużywał alkoholu i pod jego wpływem wszczywał awantury domowe, ale w stosowaniu przemocy wobec żony zaczął posuwać się jeszcze dalej i dopuścił się rękoczynów. W tej sytuacji, w ocenie Sądu, bardzo prawdopodobne jest, iż oskarżony mógłby ponownie użyć przemocy fizycznej wobec oskarżycielki posiłkowej – dodatkowo motywowany chęcią zemsty za fakt, iż skazując go Sąd opierał się m. in. na jej obciążających zeznaniach. W tej sytuacji, w celu zapewnienia bezpieczeństwa K. B. i uniemożliwienia J. B. ponownych ataków na żonę, niezbędne jest pozbawienia oskarżonego wolności. Żaden środek o charakterze wolnościowym nie jest w stanie celu tego zapewnić, co swoim wyjątkowo nagannym zachowaniem oraz całkowitym brakiem nie tylko skruchy, ale nawet stosownej refleksji udowodnił sam J. B..

W ocenie Sądu wobec J. B. (1) nie zachodzą warunki zawarte w art. 259 § 1 k.p.k. skutkujące koniecznością uchylecia tymczasowego aresztowania, ponieważ ani stan zdrowia oskarżonego, ani też jego sytuacja rodzinna (małoletnie dzieci mają zapewnioną opiekę matki, która dodatkowo sama wskazała, iż od czasu osadzenia J. B. w areszcie rodzinie żyje się lepiej i spokojniej) nie stanowi przeciwwskazań do stosowania izolacyjnego środka zapobiegawczego. Także okres, na który zastosowano tymczasowe aresztowanie w zestawieniu z orzeczoną karą nie może być uznany za zbyt długotrwały w rozumieniu art. 259 § 2 k.p.k.

Wobec całokształtu omówionych okoliczności, oczywistym jest, że jedynie środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania może przyczynić się do zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania oraz zapewnienia bezpieczeństwa oskarżycielce posiłkowej.

Przewodniczący pouczył o terminie i trybie zaskarżenia.